

ת"פ 53473/03/22 - מדינת ישראל נגד רמזי סלאימה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 53473-03-22 מדינת ישראל נ' סלאימה

בפני בעניין: כב' השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י
עו"ד יעל איגרא
נגד
רמזי סלאימה
ע"י ב"כ עו"ד רן שטרצר

המאשימה

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות בצוותא לפי סעיפים 334 ו-335(א)(2) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ובעבירה של חבלה במזיד בצוותא לפי סעיף 413 בצירוף סעיף 29 לחוק, שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.
2. על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, מספר ימים עובר ליום 18.02.22, ביקש מר ראד תראווה למכור פטיש חציבה שבבעלותו (להלן: "הפטישון"). לצורך כך ביקש ראד מחברו מר נביל זין אלדין שיאתר עבורו קונה.
3. נביל יצר קשר עם מר וג'די סלים, העוסק בקנייה ומכירה של פטישי חציבה, וזאת על מנת שיקשר בינו ובין קונה פוטנציאלי. וג'די השיב לנביל כי מספר ימים קודם לכן שוחח עם אנשים המעוניינים לרכוש פטישון וביקש מנביל למסור להם את מספר הטלפון שלו. נביל הסכים לכך.
4. ביום 17.02.22 בסמוך לשעה 19:30 שוחח אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "הקונה"), עם נביל וביקש לרכוש את הפטישון. לצורך ביצוע העסקה קבעו ראד ונביל להיפגש עם הקונה ביום 18.02.22 ביריחו.
5. ביום 18.02.22 בשעה 15:00 נסעו נביל וחבר נוסף שלו מר בהא ג'אבר ליריחו ברכבו של נביל, כשראד נסע ברכב שלו, כשהפטישון נמצא בתא המטען של רכב זה. הם נפגשו בתחנת דלק ביריחו.
6. מספר דקות לאחר מכן התקשר הקונה לנביל ואמר כי בן דודו יגיע לתחנת הדלק ויוביל אותם לאתר בנייה בו הוא יוכל לבדוק את הפטישון טרם רכישתו. וכך היה. אלא שבדרכם, חסם אותו אדם שהגיע להובילם את רכבם, ובמקביל הגיחו משביל סמוך שני כלי רכב, אחד מהם, שהיה בבעלות הנאשם, היה נהוג על ידו, והם חסמו את כלי הרכב של ראד ונביל.
7. בסמוך לכך, יצאו מכלי הרכב שהגיעו למקום כ-20 אנשים רעולי פנים, אחד מהם, יחיא כורשאן, בן דודו של

הנאשם, היה חמוש באקדח והתקרבו לעבר ראד ונביל. יחיא ירה ירייה אחת באוויר, כיוון את האקדח לעבר ראשו של ראד והורה לו לצאת מהרכב. ראד אשר חשש כי יבולע לו, ירד מהרכב. סמוך לכך ניגש אליו אחד מהאחרים שנכחו במקום והיכה אותו באמצעות מקל.

8. במקביל התקרבו האחרים לרכבו של נביל. אחד מהם ניגש לבהאא, הוריד אותו מהרכב והיכה אותו בגבו. סמוך לכך, ניגש מי מהאחרים שנכחו במקום לנביל, כשהוא חמוש באלה והיכה אותו בפניו ובידו השמאלית. סמוך לכך, נוכחים נוספים חבטו ברכבו של נביל.

9. מיד לאחר מכן נכנס יחיא לרכב של ראד ונמלט מהמקום כשהוא נוהג ברכב. הנאשם והאחרים נמלטו מהמקום באמצעות כלי הרכב עמם הגיעו. בדרך שאינה ידועה למאשימה נלקח הפטישון על ידי מי מהאחרים.

10. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם והאחרים נגרמו לנביל חתכים בפנים והוא נזקק לטיפול רפואי. רכבו של נביל ניזוק בגבו, בשמשותיו האחורית והקדמית ובפנס האחורי ימני.

11. הצדדים עתרו לעונש מוסכם, הכולל מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים וחמישה ימים החופפת את התקופה בה ישב הנאשם במעצר עד שחרורו בתנאים, לצד מאסר על תנאי. הם נחלקו אך בשאלת חילוט הרכב של הנאשם.

12. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בענישה המאזנת בין חומרת המעשים והעבירות ובין הקשיים הראייתיים, עברו הנקי של הנאשם ונטילת האחריות על מעשיו על ידו. היא גם ציינה כי על שותפו של הנאשם, פאדי, הושת עונש של ארבעה חודשי מאסר.

13. לגבי חילוט הרכב טענה ב"כ המאשימה כי מדובר ברכב ששימש לביצוע העבירה והוא בעל זיקה מהותית לביצוע העבירה שכן באמצעותו נחסמה דרכם של ראד ונביל ונמנע מהם לברוח מהמקום, זאת כחלק מהתכנית העבריינית שאפשרה את ביצוע העבירות.

14. ב"כ הנאשם ציין כי על אף שהעונש שהושת על השותף פאדי, שחלקו בעבירות זהה לחלוטין לחלקו של הנאשם, הוא פחות ממחצית העונש שמבוקש להשית על הנאשם, אך בנסיבות, לאחר שהנאשם כבר ריצה עונש זה במסגרת מעצרו, הוא מצטרף לעתירה להסתפק בעונש זה.

15. לעניין חילוט הרכב, טען ב"כ הנאשם, כי הזיקה של הרכב לביצוע העבירה אינה אינהרנטית ומובהקת. הוא הדגיש כי עוד קודם לכן, כפי שמפורט בכתב האישום, נחסם רכבם של ראד ונביל, ולמעשה הרכב של הנאשם אך שימש להגעה למקום. הוא הפנה לפסקי דין בהם לא חולט רכב שהיה בעל זיקה משמעותית יותר לביצוע עבירה, כדוגמת זירה לביצוע עבירת אונס, ונקבע כי אין מקום לחילוט הרכב. מה גם, שהעונש שמבוקש להשית על הנאשם כפול מעונש שותפו, והשתת עונש נוסף בדמות חילוט הרכב, יגדיל את הפער בין עונשיהם של השניים ויצור פער בלתי הוגן בעליל.

16. לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות הנדרשות, ביניהן, הערכים שנפגעו ממעשי הנאשם (שלימות הגוף, הביטחון אישי, זכות הקניין); נסיבות ביצוע העבירה בשים לב לחלקו של הנאשם באירוע בכללותו; עונשו של שותפו פאדי שחלקם באירוע היה זה והועמד על ארבעה חודשי מאסר בפועל; בחינת הענישה הנוהגת, ועמידתו של העונש המוסכם במתחם העונש ההולם (ראו לעניין זה את הסקירה בפסק דינה של כב' השופטת תמר בר אשר בגזר דינו של

השותף פאדי מיום 9.03.23 בת"פ (מחוזי-ים) 24705-06-22; ובשים לב להלכות הנוגעות להתערבות בית המשפט בהסדרי טיעון - מצאתי כי אין מקום שלא לכבד את ההסכמה שבין הצדדים לעניין עונש המאסר.

באשר לחילוט הרכב.

17. בהתאם להוראת סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה"), ניתן לחלט חפץ מכוח סעיף זה בהתקיים שלושה תנאים מצטברים: העבריין הורשע בדין והוא בעל החפץ הנדון; לגבי החפץ מתקיימת אחת החלופות המנויות בסעיף 32(א) לפקודה; ההרשעה מתייחסת למעשה עבירה שנעשה בחפץ או לגביו. באשר לתנאי השלישי נקבע כי יש לבחון את "מהותה ועוצמתה של הזיקה", ורק חפץ אשר ימצא בעל זיקה של ממש למעשה העבריני שבוצע, יחשב כאמצעי ששימש לביצועה. על בית המשפט לקבוע מתי החפץ נכנס לגדרי "המעגל הפנימי" של מעשה עבירה, או לחלופין נשאר אך "חיצוני" לו במובן זה שעל אף שעובדתית החפץ "נכח" בזירה בעת המעשה העבריני, הוא לא "השתתף" בו בפועל, לא כמכשיר עיקרי ואף לא כמכשיר עזר לביצוע המעשה האסור (ראו, לאחרונה: בש"פ 7992/22 נורי נ' מדינת ישראל (1.03.23). וראו גם: ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (10.02.14); ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (22.09.94)).

18. במקרה זה, הרכב שימש את הנאשם להגעה למקום ביצוע העבירה, וגם אם בפועל הרכב גם חסם את דרכם של קרבנות העבירה (גם בהתעלם מהעובדה שהם נחסמו עוד קודם לכן באמצעות רכב אחר), אין מדובר בקשר של ממש בעוצמה הנדרשת של הרכב לאחד מיסודות העבירות שבוצעו,

19. מה גם, שחילוט אמצעי שנעשה בו שימוש בביצוע עבירה נבחן כחלק מאמצעי הענישה (בש"פ 7992/22 בעניין נורי), ובצדק נטען, כי במקרה זה, שעה ששותפו של הנאשם שחלקם בביצוע העבירות זהה נידון למחצית מתקופה המאסר שמבוקש להשית על הנאשם, השתת עונש חילוט בנוסף, תפגע פגיעה של ממש בעקרון האחידות בענישה. ואין אפוא מקום להורות על חילוט רכבו של הנאשם.

20. סופו של יום אפוא, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 9 חודשים וחמישה ימים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

המשמעות היא שהנאשם ריצה כבר את עונשו והוא אינו צריך להתייצב לריצוי עונש.

2. חודשיים מאסר על תנאי כשהתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה של שלוש שנים מהיום עבירת אלימות כלשהי או עבירה של חבלה במזיד ברכב.

הרכב שבבעלות הנאשם, מ.ר. 19-108-67 יושב לנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ג, 06 יולי 2023, במעמד המתייצבים.

